

EEN OGENBLIK VAN ZWAKHEID

(Moment of Weakness)

Een komedie in twee bedrijven

door

DONALD CHURCHILL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN OGENBLIK VAN ZWAKHEID** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DONALD CHURCHILL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356... IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Martha - in de veertig. Koel, elegant, fijnggebouwd. Dochter van een arts.

Rob - achter in de veertig. Opgegroeid in arbeidersmilieu. Nu een succesvol reclamefotograaf.

Eefje - achttien. Onlangs begonnen met haar eerste baantje bij een regionale krant. Barstensvol jeugdige vitaliteit. Liefdevol. Heel rijp voor haar jaren.

TIJD:

Heden.

EERSTE BEDRIJF

Vroeg in het voorjaar. Een landhuis op het Gelderse platteland. De voordeur staat wijd open en we zien struikgewas. Rechts van de deur is een raam. Voor op het toneel rechts een deur naar een keuken. Links van de voordeur een trapportaal. Voor op het toneel links is een serre met groene beglazing en overgroeid met wijnranken. Het meubilair is kennelijk bijeen- geraapt op plaatselijke veilingen. Een auto nadert en stopt. Martha komt gehaast uit de keuken en duikt meteen omlaag om niet gezien te worden door het raam. Gluurt door een gaatje in de gordijnen. Voetstappen naderen op het grindpad. Martha trekt zich al bukkend terug in de keuken, botst daarbij aan tegen meubels. De auto rijdt weg. ROB staat voor de deur.

Rob: Hallo? *(stapt half naar binnen, "klopt" op de open deur)* Martha? *(gaat de kamer in, loopt door naar de serre. Opent een deur en roept de tuin in)* Ah! Daar ben je!

Martha: *(af. Verrast)* O! Je bent er! *(komt binnen via de serre, nu met werkhandschoenen aan. Ze draagt een troffel en een pot pioenen in de knop. Verontschuldigt zich minzaam)* Sorry hoor, maar ik was in 't schuurtje pioenen aan het potten. Heb je lang moeten wachten?

Rob: Ik kom net aan. Wat doe je met die pioenen? *(beiden zijn beleefd en gereserveerd)*

Martha: Ik denk dat ik een paar stekken mee naar huis neem. Het Handboek Tuinieren zegt wel dat je ze **nooit** moet verplanten, maar de Plantengids zegt weer dat ze het helemaal niet erg vinden om eens in de vijf jaar verplant te worden... dus misschien doen ze het. *(ze zet de planten op een schap neer)*

Rob: En jij hebt ze gepakt terwijl ze het niet erg vinden?

Martha: Precies op het juiste moment. Ik heb het uitgerekend. Ik heb ze geplant in onze eerste zomer hier, tien jaar geleden.

Rob: Dat was elf jaar geleden.

Martha: Nee, nee... dat was... *(telt op haar vingers)* O, hemel. *(kijkt naar de pioenen)*

Rob: Misschien kunnen pioenen ook niet tellen.

Martha: Toch zeker niet boven de **tien**? *(legt de handschoenen op de werkbank in de serre)* Je ziet er goed uit. *(loopt de kamer in)*

Rob: En jij dan. Ik wilde juist gaan zeggen dat je er in geen jaren zo goed uit hebt gezien. Zo zacht en ontspannen. En wat heb je met je haar gedaan? O, ik weet 't al, je verft 't niet meer. Heel goed. Blij dat je de natuur weer de vrije loop laat.

Martha: *(neemt hem een ogenblik op)* Nee, ik meen het, Rob. Geef m'n

bloemetje nou niet meteen terug. Je hebt helemaal geen buikje meer! Waar is die grote dikke pens van je gebleven? Die altijd over je riem hing alsof je de was van een week onder je hemd meesmokkelde! Ik ben perplex! Het maakt je járen jonger!

Rob: Dank je.

Martha: Je moet er niets achter zoeken, maar zou ik mijn arm even om je middel mogen slaan?

Rob: Ga je gang. *(ze doet 't, op een onpersoonlijke manier. Een ogenblik lang staan ze zij aan zij)*

Martha: Houd je nu iets in?

Rob: Nee.

Martha: Nou zeg... 't is echt ongelooflijk! Mijn hand kon nooit zo ver komen, al minstens zeven jaar niet! Vind je 't erg als ik mijn armen allebei om je heen sla?

Rob: Nee.

Martha: *(ze doet het)* Ze raken elkaar! Mijn handen kunnen elkaar raken! Nee maar! Dat kon ik al niet meer doen vanaf de mijn- werkersstaking.

Rob: Wóu je 't dan wel es doen?

Martha: Nee, niet vaak, nee. Moet je nou toch zien, het is verbaazingwekkend. En ook ergerlijk trouwens! Jarenlang zeur ik over jouw alcoholmisbruik, je gezuip, en het helpt geen ziertje, en jij bent nog geen jáár met een ander of je ziet eruit als Henry Fonda.

Rob: Dat is 'n compliment, met hem vergeleken te worden. Jij had toch altijd die foto van Fonda boven het aanrecht hangen en je hebt nooit gezegd dat ik jou aan hem deed denken. Nog niet in de verte. Dus dank je.

Martha: Je bent net zo slank als Henry Fonda, en daar houdt de gelijkenis op. Waar is ie nou gebleven? *(ze begint zijn hemd open te knopen)* Heb je nu strepen op je buik, net als bij mij na Eefje?

Rob: Hoe zien die eruit?

Martha: Ik had 't kunnen weten. Toen Eefje was geboren, keek je nooit meer naar enig deel van mijn lijf. Ziet je bovenbuik er nu rimpelig uit, als zo'n lek luchtbed waar net iemand op heeft gezeten? *(hij laat zijn bovenbuik zien)*

Martha: Geen spoortje! Wat heeft Jeanne tegen je gezegd dat je gestopt bent met drinken?

Rob: Ze is er nooit over begonnen. *(opgewekt)* Het ziet er nog hetzelfde uit hier. Nog steeds lekker slordig, zoals ik 't altijd graag zag.

Martha: Hallo, ik ben zeven uur bezig geweest met schoonmaken!

Rob: Nou, ik vind 't nog steeds lekker slordig.

Martha: Ik weet wel dat ik niet bekend sta om mijn huishouden, maar ik verzeker je dat het hier verschrikkelijk smerig was! Er is een half jaar

niemand hier geweest. Het zag er vreselijk uit toen ik binnenkwam. Vergeten en verlaten... als de Neeltje Marie.

Rob: Dat is een boot.

Martha: Ik ga niet met je redetwisten zodra ik je weer zie, had ik besloten. Gisteren toen ik stond te ploeteren met de stofzuiger en de randjes stond af te nemen, hield ik mezelf steeds voor: als Rob morgen komt, Martha, dan géén ruzie! Help me alsje- blijft met mijn goede voornemen.

Rob: Doe ik. *(pauze. Dan, beleefd)* We hebben geluk gehad dat de waterleiding niet is gebarsten van de winter.

Martha: *(even beleefd)* Ja, dat hebben we, hè? *(zij glimlacht, hij glimlacht. Een pauze van vijf seconden. Ze doen allebei hun mond open om iets te zeggen, maar stoppen. Weer een pauze, een beetje korter, dan spreken ze allebei tegelijk)*

Rob/Martha: Maar ik herinner me... / Zou jij nog wat...

Rob: O, sorry.

Martha: Nee. Wat wilde je zeggen?

Rob: Dat ik me nu weer herinner dat ik nog van dat viltpapier heb gewikkeld rond de leidingen op de vliering, in die koude winter vijf jaar geleden.

Martha: Dat zal 't hem dan gedaan hebben.

Rob: Wat wilde jij zeggen?

Martha: Ik vroeg me af of je nog koffie wilt vóór we beginnen?

Rob: Echte koffie?

Martha: Ik heb instant.

Rob: Echte instant?

Martha: Echte instant? Zeg, ik hoop niet dat je in één van je betweterbuien bent?

Rob: 't Is geen cafeïnevrije instant?

Martha: Nee, gewone, ordinaire instant. Maar ik heb een pot echte filterkoffie gezet. Met de koffie waar jij zo van houdt, van de Colombiaanse hooglanden, maar als jij tegenwoordig de voorkeur geeft aan instant?

Rob: Nee. Nee.

Martha: Ik wel, eerlijk gezegd. In feite heb ik alleen echte koffie gekocht omdat ik wist dat jij kwam.

Rob: Jeanne zegt dat het slecht voor je hart is.

Martha: En ze heeft gelijk. Hoe gaat 't met haar?

Rob: Goed. Thuis drinken we een goedje dat "Schlamer" heet.

Martha: Waarom doet me dat aan iets denken? *(de volgende dialoog gaat in toenemend tempo)*

Rob: Het is gemaakt van Duitse paardenbloemen.

Martha: Waarom zeg je **Duitse** paardenbloemen?

Rob: Het wordt gemaakt in Duitsland en daar groeien paarden- bloemen.

Martha: Ja, maar ook gerst.

Rob: Maar die kan geïmporteerd zijn. Die reist gemakkelijker dan paardenbloemen. Daarom zeg ik met opzet Duitse paardenbloemen en niet Duitse gerst.

Martha: Ik begrijp 't. *(de woordenwisseling vlamt snel en scherp, dooft dan uit)*

Rob: Dank je. Jeanne koopt het in de natuurvoedingswinkel.

Martha: Vind je 't lekker?

Rob: *(korte pauze)* 't Is goed voor je hart.

Martha: Dan is 't dus niet lekker. Niets van wat ik lekker vind is goed voor me.

Rob: 't Is zo'n smaak waar je aan moet wennen, net als truffels.

Martha: Ik heb nog nooit een truffel gegeten.

Rob: Nee, ik ook niet.

Martha: Hoe ziet 't eruit?

Rob: Als een pot vol roestig ijzervijlsel met een blauw etiket erop.

Martha: O ja! Nu weet ik 't weer. Eefje heeft 't ook es gekocht.

Rob: Het ruikt helemaal niet naar paardenbloemen.

Martha: Waar ruiken paardenbloemen dan naar?

Rob: *(zijn stem wordt nu wat betweterig)* Wat ik bedoel is dat 't niet ruikt zoals je verwacht dat paardenbloemen ruiken. Niet gedroogde paardenbloemen, in ieder geval.

Martha: *(geeft mee)* Ik begrijp 't! Ja. Gedroogde paardenbloemen. Ja, goed, ik ben 't er wel mee eens. Het ruikt niet naar iets anders, of wel?

Rob: Een beetje vreemde, muskusachtige geur... net ouwe kleren die in een vochtige kelder hebben gelegen.

Martha: En licht gebrand.

Rob: Licht gebrande, ouwe kleren?

Martha: Nee, niet kleren... gebrand voedsel. Net als wanneer je pruimen kookt en ze koken droog en die pruimen krijgen dan dat... luchtje.

Rob: Ik heb nog nooit pruimen gekookt.

Martha: *(glimlachend)* Jij heb nog nooit een ei gekookt in al die twintig jaar dat ik jou ken, schat, maar je kunt je dat luchtje toch wel voorstellen?

Rob: Ik kan het me wel voorstellen, ja. Gebrande pruimen en vochtige ouwe kleren, dat komt heel dicht bij die geur, ja, ik denk dat je gelijk hebt. *(korte pauze)* Die smaak is een smaak waar je aan moet wennen, ben je het daarmee eens?

Martha: Ja.

Rob: Dank je.

Martha: Eefje en ik zijn er nooit aan gewend geraakt. Zij tenminste niet in de tijd dat ze nog bij me woonde. Drinkt ze het tegenwoordig bij jou?

Rob: Nee. Ze heeft een eigen bus instant. *(korte pauze)* Het is echt plezierig je weer es te ontmoeten... Martha.

Martha: *(op haar hoede, verrast)* Wat wil je van me?

Rob: Ik meen het. Hoe lang is 't nu geleden? Tien maanden?

Martha: Dat zal, ja.

Rob: En jij lijkt zo'n gevuld leven te leiden. Ik hoor natuurlijk alle nieuwtjes van de kinderen. Ze zeggen dat jij en Onno het goed hebben met elkaar.

Martha: Ja, dank je. Mark heeft me verteld dat jij het erg druk hebt.

Rob: 't Is een beter jaar dan ooit.

Martha: Mooi. Je ziet er zonder meer welvarend uit. En jouw haar wordt prachtig grijs, hè? Net als die man in die jeneveradvertentie van je. Was die van jou?

Rob: Ja. Knap van jou. Ik wist niet dat mijn stijl zo herkenbaar was.

Martha: Is ie ook niet. Ik herkende Brederode op de achtergrond. En dacht: wedden dat dat een ideetje van Rob is? Zo'n butler die de graaf een neutje schenkt tussen de ruïnes.

Rob: Was ook zo. Ze wilden een kasteelruïne en toen dacht ik aan onze vakantie in Bloemendaal.

Martha: Leuk om 't weer eens te zien. Ik moest terugdenken aan zeventien jaar geleden. Je bent nu net zo slank als toen.

Rob: Dank je. *(hun warmste moment tot nu toe)* Eigenlijk weet ik precies waar dat Schlamerspul naar smaakt: hele slappe, ouwe koffie, gefilterd door de korsetbaleinen van jouw moeder.

Martha: O, wat ben ik blij dat je dat zegt. Ik begon al te denken dat ik je toch al die jaren belasterd had. Vroeger, als mensen jou zojuist voor 't eerst ontmoet hadden en tegen mij zeiden wat een charmante man je wel niet was, zei ik altijd: wacht maar, je kent hem pas vijf minuten. Er komt altijd een moment, zei ik dan, dat Rob beledigend wordt. Het is zo'n opluchting om te weten dat ik je niet te kort heb gedaan.

Rob: Doe mij maar een bakkie van de Colombiaanse hooglanden... alvast bedankt. *(zij gaat naar de keuken, hij naar de serre. Martha komt terug met een dienblad met een aardewerken percolatorpot, twee koffiebekers en koekjes)* Als jij de pioenen meeneemt, dan neem ik de wingerd mee.

Martha: Heb je wel genoeg ruimte daarvoor in je busje? Hij is zeker een meter of acht lang en de wortels groeien tot bij de burens.

Rob: Hij is veel te groot, ja, dat denk ik ook. Nee, ik laat 'm wel hier. Hij staat daar goed zo.

Martha: Ja, zeker, en mevrouw Tromp vond hem speciaal mooi.

Rob: Mevrouw Tromp?

Martha: De vrouw die het huisje koopt.

Rob: O.

Martha: Maar neem maar mee, hoor, als je dat zo graag wilt. Dan vraag ik de burens wel of ze hun schutting willen uitgraven. Maar denk nu alsjeblieft niet dat ik 'm je niet gun.

Rob: Nee, hij hoort hier. En verder heb ik alleen maar een ouwe bestelbus geleend en die zal vol genoeg zitten tegen de tijd dat we al deze ouwe rommel uitgezocht hebben.

Martha: *(loopt naar de deur en kijkt uit over de voortuin)* Waar is ie dan?

Rob: Jeanne is ermee naar Ruurlo om een oude schoolvriendin van haar op te zoeken.

Martha: Is ze met je meegekomen?

Rob: *(neemt haar even op)* Ja. Ik ga daar straks naar toe en haal het busje op als ik klaar ben om te gaan inladen. Je hoeft haar niet te ontmoeten, dus kijk maar niet zo ongerust.

Martha: Ik vroeg me alleen af of ze wel rijden moet in deze toestand.

Rob: Het is maar een paar kilometer naar Ruurlo. Ze zei dat ze graag wilde.

Martha: Heb jij gereden vanuit Hilversum?

Rob: Natuurlijk. Ze zei dat ze er genoeg van had om thuis te zitten wachten.

Martha: Het zal binnenkort wel komen, denk ik?

Rob: Over een maandje ongeveer. *(Martha schenkt koffie)* Waar- om kwam je niet naar buiten om even gedag te zeggen toen we aankwamen? Ik vind het maar raar van je dat je haar nog steeds blijft ontwijken.

Martha: Gek genoeg ben ik het met je eens. Ik heb best een beetje raar gedaan wat dat betreft, maar daar ben ik nu overheen, hoor! Natuurlijk zou ik even hallo gezegd hebben als ik jullie had horen aankomen, maar ik was in het schuurtje in de achtertuin.

Rob: Ik ontwijk Onno niet, waarom ontwijk jij wel Jeanne?

Martha: Ik was in het schuurtje achter in de tuin aan het verpotten toen jullie kwamen! Natuurlijk had ik niet de minste bedoeling om je vrouw te ontwijken. Maar ik wist niet dat ze met je meekwam, en als ik nu maar gehoord had of gezien had dat jullie arriveerden, dan was ik vast en zeker naar buiten gekomen om te verwelkomen en had ik jullie binnengevraagd voor een kop koffie. Ja, zij houdt wel niet van mijn koffie, maar als ik geweten had dat jullie er waren, had ik haar met alle liefde een kopje thee of iets dergelijks gegeven. Ik geef toe dat ik de afgelopen jaren geen contact met haar heb gewild, maar zoals ik al zei, ben ik daar nu helemaal over heen. Zij heeft haar leven met jou,

ik heb 't mijne met Onno, en zo is het goed.

Rob: Daar ben ik blij om.

Martha: Ik had haar heel graag binnen uitgenodigd voor een kopje thee of iets anders. Ik wéét hoe 't is om acht maanden zwanger te zijn, Rob, dat kan ik me nog heel goed heugen. Als ze dat hele stuk vanaf Hilversum in zo'n busje heeft moeten zitten, dan moet ze gesnakt hebben om even de benen te kunnen strekken.

Rob: Ze vindt het heel leuk hoor, om jou even gedag te zeggen!

Martha: Natuurlijk.

Rob: Ze wil met jou graag op goede voet staan.

Martha: En ik met haar. Ik ben door een fase heengegaan waarin ik het verleden radicaal wilde vergeten, maar daar ben ik nu overheen en ik voel me vriendelijk gestemd naar iedereen. Dus... laten we het meubilair uitzoeken. Afspreken wie wat meeneemt en daarna ieder onze eigen weg gaan! *(ze begint boeken in een doos te gooien)*

Rob: Dat klinkt niet bepaald vriendelijk.

Martha: *(beheerst. Tijdens het volgende zet ze haar opmerkingen kracht bij door boeken in verschillende dozen te smijten)* Schat, ik voel me heel, heel vriendelijk naar jou, naar Jeanne en naar jouw vreselijke moeder. Ik heb me in geen eeuwen zo vriendelijk gevoeld! Ik ben erg gelukkig over mijn leven en iedereen erin, in verleden en heden.

Rob: Prima.

Martha: Dus alsjeblieft geen ruzies meer! *(scherp, enigszins schel)* Dus... laten we beginnen! Ik heb een hele berg plaklabels *(ze pakt een papieren zak en haalt ze eruit)* en drie viltstiften: zwart, rood en groen.

Rob: *(drinkt koffie met kleine teugjes)* Ooooooh! Fantastisch!

Martha: *(ontspant een beetje)* O, goed. Dank je. Ik had gedacht, als we nu met zwart schrijven voor de spullen die naar de kringloopwinkel gaan, rood voor wat jij wilt en groen voor wat ik wil hebben.

Rob: Best. Je zegt het maar.

Martha: We hóeven 't niet op mijn manier te doen. Als jij een ander voorstel hebt, laten we het dan bespreken.

Rob: Wat valt er te bespreken?

Martha: Jij klemt je kaken op elkaar.

Rob: Ja, ik dacht laat ik mijn kaken op elkaar klemmen.

Martha: Jij klemt altijd je kaken op elkaar als je prikkelbaar bent.

Rob: Verbaast het jóu niet ook wel es dat wij ooit hebben samengewoond zonder elkaar om het leven te brengen?

Martha: Voortdurend. *(korte pauze)* Ik heb jou ooit nog eens bijna neergestoken met een vleespen. Maar, er is dus kennelijk iets mis aan mijn voorstel wat betreft de viltstiften?

Rob: Waarom zeg je dat?

Martha: Omdat jij je kaken op elkaar klemt. *(pauze)* Misschien wil jij liever zwart?

Rob: Ik denk dat jij liever zwart wilt. Jij was toch altijd dol op bloedworst, nietwaar?

Martha: Ik zoek geen ruzie, Rob.

Rob: Ik ook niet. Ik heb net honderdentwintig kilometer gereden. Ik ben niet in de stemming.

Martha: Je weet heel goed dat ik het over de labels heb.

Rob: Weet ik. Het was een van mijn puberale grapjes. Wat voor kleur je maar wilt, Mart. Zwart, blauw, blauw met roze streepjes, bruin met gele stippeltjes.

Martha: *(ziet zichzelf opeens in de spiegel aan de muur en loopt erheen om haar gezicht nader te bekijken)* Altijd als ik jou zie, en ik dank God dat het niet vaak is, dan schrik ik er van hoe een grote hekel ik aan je heb.

Rob: O, heus? Ik voel niks. *(korte pauze)* Ik denk dat ik me geveid moet voelen dat jij nog zoiets positiefs voelt? In feite, ja, eigenlijk doet het me wel wat.

Martha: O, dat hoeft niet, hoor... Ik maak me alleen zorgen dat het te zien is op m'n gezicht. Mensen niet mogen maakt dat je er als vrouw ouder uit gaat zien.

Rob: O, juist.

Martha: Daar krijg je groeven van om je mond. *(ze komt dichterbij)* Nu heb ik nog niet meer dan 'n beginnetje.

Rob: Nou, straks ben ik weer weg en dan hoef je me niet meer te zien tot onze dochter trouwt, dus...

Martha: Ik wist niet dat ze ging trouwen! Toch niet met die vrese-lijke Omar hoop ik? Dat ga je me nu toch niet vertellen, hoop ik! O, wat een achterbakse opdonder. Ze vertelt me nóóit meer iets tegenwoordig! Het ís toch niet die Omar, hè? Zeg alsjeblieft dat het niet Omar is! O, God! Ik voel me een beetje flauw worden. Ik moet even zitten. *(ze gaat op de bank naast hem zitten)*

Rob: Ze gaat met niemand trouwen zover ik weet. Ik zei dat alleen omdat ze zei, toen we pas wat zaten te kletsen op een avond, dat als ze ging trouwen, dat ze graag wilde dat wij er allebei bij zouden zijn. Ik wil dat mijn ouders samen dansen op mijn trouwerij, zei ze.

Martha: O! Dan is het goed. Het gaat er niet om dat hij uit...

Rob: Hij komt uit Nijmegen.

Martha: Dat is tegenwoordig hetzelfde.

Rob: Hij is geboren in Nijmegen.

Martha: Rob! Niet muggenziften. Omar is Turks. Of hij nu geboren is in Nijmegen of in Istanboel, dat is een technische kwestie... hij is een

Turk! Niet dat ik iets tegen hem heb. Het gaat mij alleen om zijn Turkse manier van doen, niet om zijn uiterlijk. Het gaat mij erom dat Omar gewoon niet ons soort mensen is. Die ene middag die ik heb meegemaakt toen hij met Eefje meekwam voor de thee, toen kwam ik erachter dat hij voorstander is van de vossenjacht, van hondengevechten, doodstraf voor oplichters en publiekelijke castratie van seksueel andersgeaarden. En hij wilde niet van mijn chocoladecake proeven die ik speciaal voor de gelegenheid had gemaakt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto